TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2016. gada 15. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Nodokļi — Pievienotās vērtības nodoklis — Sestā direktīva 77/388/EEK — Tiesības uz atskaitīšanu — Lēmums 2004/817/EK — Dalībvalsts tiesiskais regulējums — Izdevumi, kas saistīti ar precēm un pakalpojumiem — To izmantošana nesaimnieciskiem mērķiem, kas veido vairāk nekā 90 % no to kopējās izmantošanas — Izņēmumi no tiesībām uz nodokļa atskaitīšanu

Lieta C-400/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesfinanzhof* (Federālā Finanšu tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 16. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 23. jūlijā, tiesvedībā

Landkreis Potsdam-Mittelmark

pret

Finanzamt Brandenburg .

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs D. Švābi [*D. Šváby*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un M. Safjans [*M. Safjan*] (referents),

ģenerāladvokāts M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Landkreis Potsdam-Mittelmark* vārdā – *J. Wulf-von Moers*, *conseil*,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *K. Petersen*, pārstāvji,

— Austrijas valdības vārdā – *G. Eberhard*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *L. Lozano Palacios* un *M. Wasmeier*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 1. pantu Padomes 2004. gada 19. novembra Lēmumā 2004/817/EK, ar ko Vācijai atļauj ieviest pasākumu, atkāpjoties no 17. panta noteikumiem Sestajā Direktīvā Nr. 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem (OV 2004, L 357, 33. lpp.; turpmāk tekstā – "atļaujas lēmums").

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *Landkreis Potsdam-Mittelmark* (Potsdamas–Mitelmarkas apgabals, Vācija) un *Finanzamt Brandenburg* (Brandenburgas Nodokļu dienests, Vācija) par pievienotās vērtības nodokli (PVN), kas šim apgabalam jāmaksā par 2008. finanšu gadu.

Tiesiskais regulējums

Savienības tiesības

Sestā direktīva

3 Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV 1977, L 145, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Sestā direktīva"), no 2007. gada 1. janvāra ir atcelta un aizstāta ar Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvu 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.), kurā grozījumi veikti ar Padomes 2009. gada 22. decembra Direktīvu 2009/162/ES (OV 2010, L 10, 14. lpp.). Tā kā finanšu gads, par kuru ir strīds, ir 2008. gads, izdarītās atsauces uz Sesto direktīvu ir uzskatāmas par atsaucēm uz Direktīvu 2006/112 un aplūkojamas atbilstības tabulā, kas ir tās XII pielikumā.

4 Sestās direktīvas 4. panta 1. un 2. punktā bija paredzēts:

"1. "Nodokļa maksātājs" nozīmē visas personas, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru 2. punktā norādītu saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa un rezultāta.

2. Šā panta 1. punktā minētā saimnieciskā darbība aptver visas ražotāju, tirgotāju un pakalpojumu sniedzēju darbības, ieskaitot kalnrūpniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvo profesiju darbības. Ilglaicīga materiāla vai nemateriāla īpašuma izmantošana nolūkā gūt no tā ienākumus arī uzskatāma par saimniecisku darbību."

5 Sestās direktīvas 6. panta 2. punkta a) apakšpunktā bija noteikts:

"Šādus darījumus uzskata par pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību:

a) gadījumu, ja nodokļa maksātājs savām vai sava personāla privātajām vajadzībām lieto preces, kas ir tā saimnieciskās darbības aktīvu daļa, vai, plašākā nozīmē, citiem mērķiem nekā savas saimnieciskās darbības vajadzībām, ja PVN par šīm precēm bijis pilnīgi vai daļēji atskaitāms."

6 Atbilstoši šīs direktīvas 17. panta 2. punkta a) apakšpunktam:

"Ja preces un pakalpojumus nodokļa maksātājs izmanto ar nodokli apliekamiem darījumiem, viņam ir tiesības atskaitīt no nodokļa, kurš viņam jāmaksā:

a) [PVN], kas maksājams vai samaksāts par precēm vai pakalpojumiem, kurus viņam jau piegādājis vai sniedzis vai vēl piegādās vai sniegs cits nodokļa maksātājs."

7 Sestās direktīvas 27. panta 1. punktā bija paredzēts:

"Padome pēc Komisijas priekšlikuma ar vienprātīgu lēmumu var atļaut jebkurai dalībvalstij ieviest īpašus pasākumus, lai atkāptos no šīs direktīvas noteikumiem ar nolūku vienkāršot PVN iekasēšanas procedūru vai lai nepieļautu noteiktu veidu nodokļu nemaksāšanu vai izvairīšanos no nodokļu maksāšanas. Pasākumi, kas paredzēti PVN iekasēšanas procedūras vienkāršošanai, nedrīkst ietekmēt dalībvalsts nodokļu ieņēmumus galapatēriņa stadijā, izņemot gadījumus, kad ietekme ir neliela."

Atļaujas lēmums

8 Atļaujas lēmuma 3. apsvērumā ir noteikts:

"Atkāpes pasākums paredzēts, lai neattiecinātu tiesības aplikt ar PVN nodokli izdevumus, kas saistīti ar precēm un pakalpojumiem, ja šīs preces un pakalpojumi vairāk nekā 90 % apmērā izmantoti ar nodokli apliekamās personas vai tās darbinieku personiskajām vajadzībām vai izmantoti ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem. Šis pasākums ir atkāpe no [Sestās direktīvas] 17. panta, kas grozīts ar šīs direktīvas 28. panta f) apakšpunktu, un tā pamatā ir nepieciešamība vienkāršot pievienotās vērtības iekasēšanas procedūru; šis pasākums galapatēriņa stadijā maksājamā pievienotās vērtības nodokļa apmēru ietekmē tikai nenozīmīgi."

9 Šā lēmuma 1. pantā ir paredzēts:

"Atkāpjoties no [Sestās direktīvas] 17. panta 2. punkta, Vācijai tiek atļauts neattiecināt tiesības aplikt ar PVN izdevumus, kas saistīti ar precēm un pakalpojumiem, kuri vairāk nekā 90 procentu apmērā izmantoti ar nodokli apliekamās personas vai tās darbinieku personiskajām vajadzībām vai izmantoti ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem."

10 Saskaņā ar minētā lēmuma 2. pantu:

"Šo lēmumu piemēro līdz 2009. gada 31. decembrim."

11 Šā paša lēmuma 3. pantā ir noteikts:

"Šis lēmums ir adresēts Vācijas Federatīvajai Republikai."

Vācijas tiesību akti

12 *Umsatzsteuergesetz* (Likums par apgrozījuma nodokli, turpmāk tekstā – "*UStG*") 15. pantā ir paredzēts:

"1) Uzņēmējs kā PVN priekšnodokli var atskaitīt:

1. saskaņā ar likumu maksājamu nodokli par piegādēm un citiem pakalpojumiem, ko tā uzņēmējdarbības vajadzībām ir sniedzis cits uzņēmējs. [..]

[..]

Tādas preces piegāde, imports vai iegāde Kopienas iekšienē, kuru uzņēmējs izmanto savas uzņēmējdarbības vajadzībām mazāk nekā 10 % apmērā, netiek uzskatīta par veiktu uzņēmējdarbības labā.

[..]

2) Netiek atskaitīts priekšnodoklis, kas samaksāts attiecībā uz preces piegādi, importu un iegādi Kopienā [..] ko uzņēmējs izmanto šādu darījumu veikšanai:

1. no nodokļa atbrīvotiem darījumiem,

[..]."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

13 Potsdamas–Mitelmarkas apgabals ir pašvaldības iestāde, kura savā atbildībā veic uzdevumus, kas pārsniedz šajā apgabalā ietilpstošo pašvaldību un administratīvo iestāžu kapacitāti. Kā publiskās varas iestādei tai ir tostarp jāīsteno valsts vara, jābūvē un jāuztur ceļi, kā arī jānodrošina ceļu drošība savā teritorijā. Tā ir veikusi šos uzdevumus, tam izmantojot pašvaldības uzņēmumu (*Eigenbetrieb*), kas nav juridiska persona.

14 2008. finanšu gadā Potsdamas–Mitelmarkas apgabals ir iegādājies vairākas preces, proti, darba aprīkojumu, komerctransportlīdzekļus un piederumus, ko tas ir izmantojis galvenokārt pakalpojumiem, kas sniegti, īstenojot valsts varu. Tomēr 2,65 % apmērā tas ir izmantojis šīs preces tostarp koku zaru apgriešanas un ciršanas pakalpojumiem, pļaujas un slaucīšanas darbiem, kā arī ziemas pakalpojumiem, kas sniegti trešajām personām. Par šiem pakalpojumiem tam bija jāmaksā PVN.

15 Brandenburgas Nodokļu dienests neļāva atskaitīt PVN priekšnodokli, kas maksājams par iepriekšējā punktā minētajām precēm, jo šīs preces nav tikušas vismaz 10 % apmērā izmantotas Potsdamas–Mitelmarkas apgabala uzņēmējdarbībai atbilstoši *UStG* 15. panta 1. punkta otrajam teikumam. Pēc prasītāja pamatlietā sūdzības Brandenburgas Nodokļu dienests cita iemesla dēļ piešķīra daļu no prasītā atskaitījuma. Pārējā daļā sūdzība tika noraidīta. Prasību par šo lēmumu, ko Potsdamas–Mitelmarkas apgabals cēla *Finanzgericht Berlin-Brandenburg* (Berlīnes–Brandenburgas Finanšu tiesa, Vācija), minētā tiesa noraidīja.

16 Kasācijas sūdzībā (*Revision*) *Bundesfinanzhof* (Federālā Finanšu tiesa) prasītājs norādīja, ka ar atteikumu atskaitīt PVN tiek pārkāptas Savienības tiesības. Proti, kā uzskata Potsdamas–Mitelmarkas apgabals, lai gan Vācijas Federatīvā Republika ar atļaujas lēmumu drīkstēja piemērot pasākumu, ar ko tiek izdarīta atkāpe no Sestās direktīvas 17. panta, šī atļauja neattiecas uz tādu PVN priekšnodokļa atskaitīšanas atteikumu, kāds ir pamatlietā, kad preces par vairāk nekā 90 % esot tikušas izmantotas nesaimnieciskām darbībām, kuras neietilpst PVN piemērošanas jomā, bet kuras varot tikt kvalificētas kā "ar komercdarbību nesaistītas". Tādēļ Potsdamas–Mitelmarkas apgabals uzskata, ka tam ir tiesības uz samērīgu 2,65 % no PVN priekšnodokļa atskaitījumu.

17 Turklāt tas apgalvo, ka atteikums atskaitīt PVN priekšnodokli ir pretrunā konkurences neitralitātes principam, jo šis atteikums nozīmē, ka priekšnodokļa summas, kas nevar tikt atskaitītas, kā tiešie izdevumi tiek iekļauti cenu aprēķinā, lai gan tā lejupēji sniegtie pakalpojumi, konkurējot ar privātiem uzņēmumiem, ir apliekami ar nodokli pilnā apjomā. Tādējādi tam esot strukturālas konkurences trūkumi.

18 Šajā ziņā iesniedzējtiesa precizē, ka atbilstoši valsts tiesībām Potsdamas–Mitelmarkas apgabalam nav tiesību atskaitīt PVN priekšnodokli, uz ko tas atsaucas. Proti, tas attiecīgās preces galvenokārt esot izmantojis saviem sabiedriskā pakalpojuma uzdevumiem un tikai 2,65 % apmērā – uzņēmējdarbībā ar nodokli apliekamiem darījumiem. Šādos apstākļos PVN priekšnodoklis saskaņā ar *UStG* 15. panta 1. punkta otro teikumu nevarot tikt atskaitīts, jo izmantošanas prasītāja uzņēmējdarbības vajadzībām īpatsvars ir mazāks par 10 %.

19 Šī tiesa atgādina, ka atbilstoši atļaujas lēmuma 1. pantam, atkāpjoties no Sestās direktīvas 17. panta 2. punkta, Vācijas Federatīvajai Republikai ir atļauts nepiemērot tiesības atskaitīt maksājamo PVN izdevumiem par precēm un pakalpojumiem, kuri vairāk nekā 90 % apmērā izmantoti nodokļa maksātāja vai tās darbinieku personiskajām vajadzībām vai izmantoti ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem.

20 Taču, pirmkārt, no Tiesas judikatūras izrietot, ka, ja nodokļa maksātājs preci ir paredzējis izmantot vai daļēji izmantot nesaimnieciskai darbībai, kas neietilpst Sestās direktīvas piemērošanas jomā, tam neesot tiesību atskaitīt PVN priekšnodokli.

21 Otrkārt, ja tiek piegādātas preces, kuras nodokļa maksātājs vēlas vienlaicīgi izmantot saimnieciskām darbībām, kurām ir piemērojams PVN, un personiskiem, "citiem mērķiem nekā savas saimnieciskās darbības vajadzībām" Sestās direktīvas 6. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē, tas varot uzskatīt visu šo preci par savu aktīvu un, pamatojoties uz to, viņam esot pilnas tiesības uz PVN priekšnodokļa atskaitīšanu. Tomēr tam esot jāsamaksā PVN, kas maksājams par šīs preces izmantošanu ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem, kā tas tostarp izrietot no 2009. gada 23. aprīļa sprieduma, *Puffer* (C-460/07, EU:C:2009:254, 39. punkts).

22 Iesniedzējtiesa uzskata, ka atbilstoši šiem principiem PVN priekšnodokļa atskaitīšana pilnīgi noteikti nav iespējama, ciktāl Potsdamas–Mitelmarkas apgabals preces, kuras tas ir iegādājies, 97,35 % apmērā izmanto darbībām, kas ietilpst valsts varas īstenošanā, kas esot nesaimnieciskas darbības, kurām nav piemērojams PVN. Taču attiecībā uz 2,65 % prasītājam principā esot tiesības uz PVN priekšnodokļa atskaitījumu. Tomēr šāds atskaitījums esot izslēgts atbilstoši *UStG* 15. panta 1. punkta otrajam teikumam.

23 Šajā ziņā iesniedzējtiesa šaubās par to, vai atļaujas lēmuma 1. pants, kā tas izriet no tā formulējuma, attiecas vienīgi uz PVN priekšnodokļa atskaitīšanas nepiemērošanu, ja prece tiek izmantota nodokļa maksātāja vai tā personāla personiskām vajadzībām vai, plašākā nozīmē, ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem, un vaicā, vai tas nav piemērojams arī tādai precei, par kādu ir pamatlieta un kas vairāk nekā 90 % apmērā tiek izmantota nesaimnieciskām darbībām, kuras neietilpst PVN piemērošanas jomā.

24 Pamatojoties uz 2009. gada 12. februāra spriedumu *Vereniging No ordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie* (C-515/07, EU:C:2009:88), minētā tiesa uzskata, ka atļaujas lēmuma 1. pantā esošais pilnvarojums var tikt interpretēts tādējādi, ka tas ļauj nepiemērot PVN priekšnodokļa atskaitīšanu vienīgi tām iegādātajām precēm, kuras par vairāk nekā 90 % tiek izmantotas "ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem", bet ne nesaimnieciskiem mērķiem iegādātajām, kas neietilpst PVN piemērošanas jomā. Šādā gadījumā šī atļauja neattiecoties uz *UStG* 15. panta 1. punkta otro teikumu, ciktāl tiesības atskaitīt priekšnodokli tiek liegtas arī tad, ja vairāk nekā 90 % apmērā prece tiek izmantota darbībai, kurai nav saimnieciska rakstura.

25 Šajos apstākļos *Bundesfinanzhof* (Federālā Finanšu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"*UStG* 15. panta 1. punkta otrajā teikumā ir noteikts, ka tādas preces piegāde, imports vai iegāde Kopienas iekšienē, kuru uzņēmējs izmanto savai uzņēmējdarbībai mazāk nekā 10 % apmērā, netiek uzskatīta par veiktu uzņēmējdarbības mērķiem un tāpēc par to nevar atskaitīt priekšnodokli.

Šī norma balstās uz atļaujas lēmuma 1. pantu, ar kuru Vācijas Federatīvajai Republikai, atkāpjoties no Sestās direktīvas 17. panta 2. punkta, ir atļauts neattiecināt tiesības atskaitīt par precēm maksājamo PVN uz izdevumiem, kas saistīti ar precēm un pakalpojumiem, kuri vairāk nekā 90 % apmērā izmantoti nodokļa maksātāja vai tā darbinieku personiskajām vajadzībām vai, plašākā nozīmē, ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem.

Vai šī atļauja – atbilstoši tās tekstam – attiecas tikai uz Sestās direktīvas 6. panta 2. punktā (Direktīvas 2006/112/EK, kurā grozījumi veikti ar Direktīvu 2009/162, 26. pantā) minētajiem gadījumiem vai arī uz visiem gadījumiem, kad prece vai pakalpojums tiek izmantots uzņēmējdarbībai tikai daļēji?"

Par prejudiciālo jautājumu

26 Ar prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai atļaujas lēmuma 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams situācijā, kad uzņēmums iegādājas preces vai pakalpojumus, ko tas vairāk nekā 90 % apmērā izmanto nesaimnieciskām darbībām, kas neietilpst PVN piemērošanas jomā.

27 Kā izriet no tā formulējuma, atļaujas lēmums ietver atkāpi no Sestās direktīvas 17. panta 2. punkta, atbilstoši kuram nodokļa maksātājs var atskaitīt PVN priekšnodokli, ciktāl preces un pakalpojumi tiek izmantoti ar nodokli apliekamu darījumu vajadzībām, proti, saimnieciskai darbībai.

28 Lai noskaidrotu, vai jēdziens "ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem" atļaujas lēmuma 1. pantā var attiekties uz tādu situāciju, kāda ir pamatlietā, kad prasītājs veic darbības, kas tam jāveic kā valsts varas pārstāvim, proti, nesaimnieciskas darbības, lai gan tās nav ar komercdarbību nesaistītas darbības, ir jāatsaucas uz nozīmi, kāda šim jēdzienam ir dota Sestajā direktīvā, pamatojoties uz kuru atbilstoši tās 27. panta 1. punktam tika pieņemts atļaujas lēmums.

29 Kā izriet no Sestās direktīvas 6. panta 2. punkta a) apakšpunkta, izmantošana ar uzņēmējdarbību nesaistītiem mērķiem var tikt aplikta ar PVN.

30 Savukārt nesaimnieciskas darbības neietilpst Sestās direktīvas piemērošanas jomā (spriedumi, 2008. gada 13. marts, *Securenta*, C-437/06, EU:C:2008:166, 30. un 31. punkts, kā arī 2009. gada 12. februāris, *Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie*, C-515/07, EU:C:2009:88, 36. un 37. punkts).

31 No tā izriet, ka Sestās direktīvas 6. panta 2. punkta a) apakšpunkta mērķis nav noteikt normu, saskaņā ar kuru darījumi, kas neietilpst PVN sistēmas piemērošanas jomā, varētu tikt uzskatīti par tādiem, kas veikti "citiem mērķiem, nevis savai uzņēmējdarbībai", šīs tiesību normas izpratnē. Proti, šādas interpretācijas rezultātā tiktu atņemta jēga Sestās direktīvas 2. panta 1. punktam (spriedums, 2009. gada 12. februāris, *Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie*, C-515/07, EU:C:2009:88, 38. punkts).

32 Šos apsvērumus pamato PVN kopējās sistēmas uzbūve, kurā saimniecisko darbību un nesaimniecisko darbību nošķīrums tiek veikts pēc citiem kritērijiem, nevis tiem, kā tiek nošķirta izmantošana uzņēmējdarbībai un izmantošana citiem mērķiem, nevis uzņēmējdarbībai, tostarp personiskiem mērķiem.

33 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru gadījumā, kad nodokļa maksātājs ražošanas līdzekli lieto gan uzņēmējdarbībai, gan personiskām vajadzībām, tas PVN vajadzībām var izvēlēties vai nu pilnībā iekļaut šo preci sava uzņēmuma aktīvos, vai to pilnībā saglabāt savā īpašumā, tādējādi to pilnībā izslēdzot no PVN sistēmas, vai arī iekļaut to uzņēmuma aktīvos tiktāl, ciktāl tā faktiski tiek lietota uzņēmējdarbībai (spriedums, 2009. gada 23. aprīlis, *Puffer*, C-460/07, EU:C:2009:254, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Savukārt šādas izvēles brīvības nav tad, kad jānoskaidro, vai prece tiek vai netiek izmantota saimnieciskai darbībai. Ja uzņēmums izmanto preci gan saimnieciskām darbībām, gan nesaimnieciskām darbībām, Sestās direktīvas 17. panta 2. punktā ir paredzētas vienīgi tiesības atskaitīt priekšnodokli. Pasākumiem, kas dalībvalstīm ir jāīsteno šajā sakarā, ir jāatbilst nodokļu neitralitātes principam, uz kuru ir balstīta kopējā PVN sistēma (spriedums, 2008. gada 13. marts, *Securenta*, C-437/06, EU:C:2008:166, 36. punkts).

35 Atbilstoši šim nodokļu neitralitātes principam atskaitīšanas sistēmas mērķis ir pilnībā atbrīvot uzņēmēju no PVN, kas tam ir jāmaksā vai ko tas ir samaksājis saistībā ar visu savu saimniecisko darbību (spriedums, 2009. gada 12. februāris, *Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie*, C-515/07, EU:C:2009:88, 27. punkts).

36 Taču atskaitīšanas tiesību nepiemērošana uzņēmējdarbības precēm, kas mazāk nekā 10 % apmērā tiek izmantotas saimnieciskā darbībā, šai prasībai neatbilst.

37 Iepriekš minētie apsvērumi ir pilnībā piemērojami atļaujas lēmuma 1. pantā esošā jēdziena "ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem" interpretācijā. Proti, ņemot vērā Savienības tiesību sistēmas vienotības un saskanības prasības, vienā un tajā pašā jomā pieņemtos tiesību aktos izmantotajiem jēdzieniem ir jābūt vienai un tai pašai nozīmei, ja vien Savienības likumdevējs nav izteicis atšķirīgu gribu (skat. šajā ziņā spriedumus, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 188. punkts, kā arī 2016. gada 31. maijs, *Reha Training*, C-117/15, EU:C:2016:379, 28. punkts). Šajā gadījumā tas tā nav.

38 Visbeidzot, kas attiecas uz argumentu, ka jēdzienam "ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem" esot bijusi cita nozīme pirms 2009. gada 12. februāra sprieduma *Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie* (C-515/07, EU:C:2009:88), tādēļ 2004. gada 19. novembrī pieņemtais atļaujas lēmums vēl arvien varētu skart nošķirumu starp saimniecisku darbību un nesaimniecisku darbību, ir jāatgādina, ka Tiesas veiktai tiesību normas interpretācijai ir atpakaļejošs spēks un tādēļ tā ir spēkā no brīža, kad stājusies spēkā interpretētā norma (spriedums, 1980. gada 27. marts, *Denkavit italiana*, 61/79, EU:C:1980:100, 16. punkts).

39 Tādēļ nevar tikt uzskatīts, ka jēdziens "ar komercdarbību nesaistītiem mērķiem" varētu tikt interpretēts atšķirīgi attiecībā uz laikposmu pirms 2009. gada 12. februāra sprieduma *Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie* (C-515/07, EU:C:2009:88), no kā izriet, ka šis jēdziens neattiecas uz nošķirumu starp saimnieciskām darbībām un nesaimnieciskām darbībām.

40 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka atļaujas lēmuma 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav piemērojams situācijā, kad uzņēmums iegādājas preces vai pakalpojumus, ko tas vairāk nekā 90 % apmērā izmanto nesaimnieciskām darbībām, kas neietilpst PVN piemērošanas jomā.

Par tiesāšanās izdevumiem

41 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nosprież:

Padomes 2004. gada 19. novembra Lēmumā 2004/817/EK, ar ko Vācijai atļauj ieviest pasākumu, atkāpjoties no 17. panta noteikumiem Sestajā Direktīvā Nr. 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem, 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nav piemērojams situācijā, kad uzņēmums iegādājas preces vai pakalpojumus, ko tas vairāk nekā 90 % apmērā izmanto nesaimnieciskām darbībām, kas neietilpst PVN piemērošanas jomā.

[Paraksti]